

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

מסורת הש"ס

(א) מטהרין סו: ערוב: א
 [נכתב] טפח עניות טו:
 למה "חלוד" ז: ז
 וטוס: וז"ל במטהרין וזכרן:
 ולטו כדמיו"ל (א) ז
 יאשיהו (ד) מכות ז: ז
 ס: לעיל ג: א [מפתח]
 דקוטס ע"ה (א) ז
 (א) מטהרין טו: טו: ז
 מד: כימות ז: א [זיה]
 מז ע"ה (א) ז [זיה]
 (ט) "לרמ" יח למחוק:
 (א) (ד) "לחל" ז
 למחוק. (ד) (א) ז
 ד"ה שיהי" (א) ז
 (א) [סלה] א
 (א) כימות ד' ז"ל (א) ז
 דקוטס עליון ז"ל ש"ה משו
 עטלו"ה

מוסף רע"י

הובא בסוף המסכת

תום' ר"י הזקן

מודה לענין קנס. אע"ג דלענין קנס
 קנס בשאינה ארוסה מודה דבולוה מ
 דהא כמיז (דברים כב) ולנערה לא
 בני עושין למעוטי גדול הבא על הק
 אותה בעולה שלא דרכה כו' מנלן:
תחילת ביאה קנס. באירוסין: לא
 נמי לנען גדול אם מותר לאיש
 בביאה אי אמרת תחילת ביאה קונה
 מותר ואם סוף ביאה קונה נמצאת
 בעולה משעת הערפה שלא לשם
 קדושין ואסירה ליה דכתיב (ויקרא כב)
 בתולה מעמימי יקח: ביאה אירוסין
 עושה כו'. המקדש בביאה מי היא
 הך ביאה כנשואין לא ואינה אלף
 כשאר אירוסין: ואינו יורשה כו'.
 דק"ל (יבמות דף טז:) אשמו ארוסה
 לא אונן ולא מיטמא לה מתה אינו
 יורשה ואינו מיפר נדריה בלא אציה:
ומקבל אם גיט. אם גירשה בעלה
 מן האירוסין בעודה נערה: פירות.
 מנכסין הגופלים לה מצית אבי
 אמה: **קסני** קידושי ביאה והדר
 תני נשאת אלמא ביאה לאו נישואין
 עבדי: כי קסני נשאת אשאר.
אכסך וסטר דאין עושין נישואין
 אבל ביאה לעולם אימא לך דנשואין
 עושה: **מסקדשם** בביאה. מדעת
 האב אבל פחות מכלן כותול אכזב
 בעינן: ואינה ביאה: קנאה ואם רוצה
 להוציאה מנשואיה בגט: ותייבין עליה
 משום **אשם איש.** אם קיבל זה
 אציה קדושין: ומתמאה אשם בעולה.
 כשהיא נדה שזעמ ימיס דכתיב
 (ויקרא טו) ותהי נדתה עליו:

יום **בת** **שלוש** **שנים** **יום**
יבם **קנאה** **יחייבין** **עליה**

עד שיחיו שניהם שוין
הבא על הקטנה ולא
97 (מז): ומייתי לה בסמוך
בא עליה אחד מכל העריות

אמר רבי זירא מודה רבי לענין קנס דכולהו
משלמי מאי שנא מקטלא שאני התם דאמר
קרא יומת האיש אשר שכב עמה לבדו ורבנן
האי לבדו מאי עבדי ליה מיבעי להו^א לכדתני'
^בומתו גם שניהם עד שיהיו^ג שוין כאחד דברי
^דא' אושעיא רבי יונתן אומר "ומת האיש אשר
שכב עמה לבדו ורבי יוחנן האי סברא מנא
ליה אם כן נכתוב קרא בעולת איש מאי
בעולת בעל ש"מ תרתי: איבעיא להו תחילת
ביאה קונה או סוף ביאה קונה נפקא מינה
כגון שהערה בה ופשטה ידה וקבלה קדושין
מאחר^ה אי נמי לכהן גדול דקא קני בתולה
בביאה מאי אמר אמימר משמיה דרבא - כל
הבועל דעתו על גמר ביאה: איבעיא להו
ביאה נשואין עושה או אירוסין עושה: נפקא
מינה ליורשה וליטמא לה ולהפר נדריה אי
אמרת נשואין עושה יורשה ומיטמא לה
ומיפר נדריה ואי אמרת אירוסין עושה אינו
יורשה ואינו מיטמא לה ואינו מיפר נדריה
מאי אמר אביי ת"ש^ה דהאכ זכאי בבתו
בקדושה בכסף בשטר ובביאה^ו וחכאי
במציאתה ובמעשה ידיה ובהפלת נדריה
וימקבל את גיטתה ואינו אוכל פירות בחייה
נישאת יתר עליו הבעל^ז שאוכל פירות
בחייה קתני ביאה וקתני נישאת כי קתני
נישאת אשאר אמר רבא^ח תא שמע
חד מתקדשת בביאה ואם בא עליה
שום אשת איש^ט ומטמאה את בועלה
לטמא

ס' אמוראי דנפקי מלתא דר"מ דחייב בנותק מהאי קרא
(ל"ר"מ מאי עבד ליה ומאי בעי לוקמה בנשואה דרפי'
בר"מ: ב"ה הבועה דעתו ע"ה גמר ביאה מימה דנפ'
ה קיחה ו) דעריות והעראה היינו מחילת ביאה והכא ממ'
י' אם העראה ופירש מיד דמוכח שלא היה בדעתו לקנות
ממ' ביאה"ל ולשקון מוכיח דקאמר לה בדועל ולא קאמר
דעריה"ל אבל בכתב דעמו על גמר ביאה ור"מ מירך לה
ומר' וה"ק מחילת העראה קונה או בסוף העראה"ל קוני'
מ' מירך דהיא דיבמות אי"י אחר קדושין דע"י אותה
קדושין תביז ולא מיירי בחופה כלל: ומקב"ל את גי'
ד' ר' יוחנן דמשנשאת אין האב יכול לקבל לה גט ואפילו היא
האשה שהיתה אוכלת בתרומה ואמרו לה מת בעליך או ג'
ע"ה פטור וקאמר עלה בגמרא ינחם מת בעליך ויפטר
אציה מקבל גיטה ור"א אומר סימא סימא כשנשאת ארס'
ומלא סוס רך ובידיו צה"י ימים והשם מדדתיך ללוקמה
קטנה ואציה מקבל את גיטה משמע דמשנשאת אף כי

[illegible]

מר ביאה. והא דגרסינן ביבמות פרק אשה מקניא בהעראה דהיינו תחלת בסתמא. ורבינו נסים תירץ דהא והא קקדושי אחיו, הכא נמי מיייר שקדשה ביה ביבמות. והר"ם כתב שני התרוצים דהיינו גוונא וזוהממא לזכרונם.

[illegible]

עד שיהיו שניהם שוין. פ' הקונטרס בני עושין למעט גדול הבא על הקטנה ולא נהירא דהא מנן ב' יואל דופן (נהי מדי) ומיימי לה בסמוך בת ג' שנים ויום אחד כו' וקא אמר לא בא עליה אחד מכל העריות האמורות בצבורים אלא שם דגדול הבא על הקטנה חייב ואע"ג

דקטנה לאו דת עושין היא ויש מפרשים
דהיא דהסס אחיה כרבי יונתן
דפליג אדרבי ^(א) אושעיא ודוחק הוא
ור"ת פי' עד שיהיו שניהם במיתה
אחת ולא בצני עושין תלמי מילתא
ואפילו גזלו דבא על הקטנה חייב
אם הם שנים בקטל וקא' אמילתיה
דר"מ דאמר בפ' ד' מיתות (סנהדרין
דף סו:) גזי נערה המאורסה דר"מ
סבר נערה ולא קטנה וסבמים אומרים
נערה אפילו קטנה במשמע ובעא
מיניה רבי יעקב בר אבא מרב בא
על קטנה המאורסה לרבי מאיר מהו
לגמרי ממעטין לה לה מסקילה
נמעט לה אכל מחנק לא וקאמר התם
מסתברא דלגמרי ממעט לה דאי ס"ד
מסקילה ממעט לה אכל חנק חייב
והא בעינן שניהם שוין כלומר בצותה
מיניה שאם הייתה גדולה בסקילה
ולפירוש זה ניחא דבעי התם רבי
יעקב בר אבא בא על קטנה
המאורסה לרבי מאיר מהו דוהא

בָּאֵרוֹסָה מִיִּצְעִיל לִיָּה מִשּׁוֹם דִּלְקִין
שׁוּין בְּמִיתָה אֲזֵל בְּנִשּׁוּאָה לִיכָא
לְמִיִּצְעִי שְׁהָרִי מִיִּתְמוֹ בְּחִנּוּק וְאִם
הִיָּתָה גְדוּלָּה הִיָּתָה נְמִי בְּחִנּוּק וְשִׁנְיָהָ
שׁוּין לְמִיתָה אֲזֵל לַפִּיָּה קֶשֶׁה אֲמַנְיָ
מִיִּצְעִי לִיָּה בָּאֵרוֹסָה טַפִּי מִבְּנִשּׁוּאָה
וּמִיָּהוּ י"ל כִּיּוֹן דְּמַתּוּ גַם שְׁנִיָּהָ כְּכִיד
בְּנִשּׁוּאָה פִּשְׁטוֹל אֲזֵל דְּפִטּוֹר אֲזֵל
בְּקִטְנָה אֵרוֹסָה מִיִּצְעִיל לִיָּה דְסָ"ד
דְּחִיד וְקֹאֲמֵר עַד שִׁיָּהוּ שְׁנִיָּהָ שׁוּין
כְּלוּמֵר דִּלְפִּילוּ אֵרוֹסָה נְמִי הוּא פִּטּוֹר

וְלִדְבִי צִחָק מֵהָאֵל קָרָא דְכָתִיב וּמֵת הָאֵלִים אֲשֶׁר שָׂבַע עִמָּה לְדָוִד
בְּעֵי לֹקֶמֶת בְּנִשְׁוֹאֵה כְדָפִי וְיִלְדֵּי לִדְחָא לִיָּה י' לַתְּנֵה לְדַחֹק לְאֻקְמִי
וְגַמֵּר בִּי יֵהָא. מִיֵּה דְכָפִי הֵבֵל עַל בִּצְמוֹתָי (בִּצְמוֹת דָּף ה' 20) יִלְפִינָן
יֵינִי תַחֲלִיל בִּיָּה וְהֵכָא מִסִּיק דְסוֹף בִּיָּה קוֹנֵה וְאוֹמֵר רַשְׁבָּ"א דְכִי
חָס שְׁלֵה הָאֵל בְּדַעְמוֹ לְקִנּוּת בְּגַמֵּר בִּיָּה אֲבָל הֵכָא מִיָּרִי שְׂגַמֵּר בִּיָּה
וְהַגְמֵר כֵּל בְּהוֹעֵל וְלֹא קֶמֶר כֵּל הַמַּעֲרָבִי וְהִירֵבִי חִיָּךְ הָא דְנִגְמִית
בְּגַמֵּר בִּיָּה וְיָתִיר מִיָּרִךְ דְּלִחְסֵי שְׂגַמֵּרְתָּהּ הַעֲרָה בְּגַמֵּר בִּיָּה אֵלֵּהּ
הָא אִזְּ בְּסוֹף הַעֲרָה־א קוֹנֵה וְלִמ"ד (ס) הַעֲרָה וְזוֹ הַכְּנַסָּה עֲטָרָה
אַחֲרֵי קְדוּשֵׁין דְּעִי אִתָּהּ הַעֲרָה הִיא בְּנִשְׁוֹאֵה כְמוֹ חוֹפֵה לְאַחֲרֵי
כִּלְלָהּ: וּמִקְבָּלָא אֵת גִּישָׁה. יֵשׁ לְהַסְתַּפֵּק אִם יוֹכֵל הֵאָז לְקַבֵּל גֵּט
לְקַבֵּל לֹה גֵּט וְאִפְּלוּ הִיא קְטָנָה וּמִצִּיל רַחֵם מֵהָא דְתַנּוּן בִּירוּשָׁלַיִם
וְאִמְרוּ לֹה מֵת בְּעֵלִיךְ אִזְּ גִּישָׁךְ וְכֵן הַעֲבָד שְׁהִיא אוֹכֵל בְּתִירוּמָה וְכו' .
יִנָּח אִתָּה בְּעֵלִיךְ גִּישָׁךְ מִי לֹא יֵדְעָה רִבְזֵן אֲמַרְיִן תַּסְמֵנָה רַחֲשׁוּנָה
אִפְּלוּ מִיָּתֵם כְּמִנְשֵׁה אֲחֵרוֹנָה־א תַּפְתָּ שְׂאֲמֵרָה לֹו תַּסְמֵנָה לִי גִיטִי
ס וְהַשְׁמָה מִדְּדִחִיךְ לְאֻקְמִי כְּמִנְשֵׁה אֲחֵרוֹנָה וְכַגֵּן שְׂאֲמֵרָה תַּסְבֵּל
מִשְׁמַע דְּמִשְׁנַשְׂתָּ אִף כִּי הִיא קְטָנָה אִין אֲבִיָּה מִקְבֵּל גִּיטָה:

וַיֹּשֶׁבֶת לְתוֹמָה אִמָּאִי אֱלִיטֶרְיָךְ וַחֲיִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ וְהָא קִמְיָא
עַל דִּיהּ וְאִשְׁתּוּ אִישׁ בְּבִלְל דְּמוֹכַח פֶּרֶק בִּין סוֹרֵר וּמוֹרֵה (סֵפֶהֲדִין)
וְקוֹלֵן וְנִרְאֵה לִרְ"י דְּקִאִי אֲחָס בָּהּ עֲלֵיהּ יִבֵּס קִנְיָהּ וְקֵא מִשְׁמַע
לְלֵא מִדְּרַבָּנָן כְּדֹאמֵר (יִבְמוֹת דָּף סח.) עֲשׂוּ בִיחָא בִין ט' כְּמֹאמֵר בְּגִדּוֹל
קִרְטָן ה"נ עֲשֵׂה אִישׁ בְּקִנְיָנֵה כְּמֹאמֵר בְּגִדּוֹל קִמְ"ל וּמִיָּהּ קֵשֶׁה דְּבִפְרָק
לְאִישׁ וְלֵא חֲסִיר אֲחֵר הָרֹב יִנְיֹשׁ דִּילְמָא אֲחִינּוּתֵיהּ וְהָא וְלִשְׁתֵּיהּ
דִּנְדַּעְתָּא דְּהִכִּי לֹא יִיבֵס וכו' דִּלְקֻדּוּשִׁין דִּלְחִיו שְׂמַת קִאִי וְלִהְיֵי קִאֲמֵר
מ"מ מְנִי לְמִפְרָךְ אִמָּאִי חֲיִיבִים מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ וְהָא אֲחִינּוּתֵיהּ לֹא
לְפָרֵשׁ דְּחִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ בִּין אֲחָס בָּהּ עֲלֵיהּ יִבֵּס בִּין
יִזְכֵּא לְחָס בָּהּ עֲלֵיהּ א' מִכֵּל הַעֲרִיּוֹת כו' לֹא הוּא שְׁעִינָן דְּמַהֲיָא
וְהִרְ"ר דּוּד אֲחִירָךְ אֱלִיטֶרְיָךְ מִיִּמְתִּין וַחֲיִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ
עַל הַאֲשֶׁה נִגְרָה עַל דִּיהּ הַבְּהֵמָה דִּלִּי לֹא תִי אֵלָּה הָא דְּמוֹמִתִּים
שְׂשֻׁמָא דְּתַנָּה בְּרִישָׁא (ו) וַחֲיִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ אֲחִיר קִיפָא
כְּמוֹ הַבְּהֵמָה אֲמִרְיָן נִהְרַגְתָּ. [וַע"פ חו"ס יִבְמוֹת ט: וחו"ס סְנֵהֲדִין נה:]

לגמור הערתו לקנין אלא דמביע ליה אי מתחיל הקנין מתחלת העראה ויכול כ"ג לקדש בביאה.
הקנין ואין כ"ג: מקדש בביאה שכבר השיר הבתולים קודם גמר העראתו שאז מתחיל הקנין.
הקדש ובעלה משמע ביאה דבחר קידושין כדאיתא בשמעתין (לפיל טז:), ר"ל כ"ג. ו. [דנהג] בית
ואכלת בתורמה עם שתכנס לחופה. כמוזג מ. י. דהייבוס עולה משום א"א קאי אמתקדש
לאשמעינן וכו'. מוס טוין.

[כד, ב] תחת אישה פרט לשומרת יבם, למה לי תיפוק לי שקדמה שכיבת בוועל לב לרביים המאורים בפרשה. ואי אמרת בריאה דאחא קדושין קנה לכל, כדשני ליה שבא עליה מימיו שבא עליה לשם זנות. בראה. אי קדשה בביאה קנא קני גמור ליוורשה וליטמא לא וביאה ליה. קדושין אינו אכיל פירות כשם מלוג שיה ואלו קני נכסי הבעל עד שנשא, אלמא בראה. ומשנה ליה בפרק ויצא דופן דמד. בן. כמטמא את ביכלא. אי קני גדה.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

פה ז' מ"ז פ"ד מלכות חזק
הלכה ז' סנה עש"ן ח
טו"ע ח"י ס"ד מלכות חזק
פ"ו ז' מ"ז פ"ג מלכות
אישות הלכה א' ג' וט"ש
הלכה ז' סנה עש"ן מה טעם
א"ש"ע סימן קט סע"ף א' ג'
פ"ו ז' מ"ז פ"ג מלכות
אישות הלכה ז' טו"ש
א"ש"ע סימן לו סע"ף א'
פ"ה ז' מ"ז פ"א מלכות יום
הלכה ח' טו"ש"ע שם סימן
קסו סע"ד ק'
פ"ב ז' מ"ז פ"ג מלכות א"ש"ר
ב"ח הל"כ ז'
צ' ז' מ"ז פ"א מלכות טעמא
משכנ' וטעם הלכה א'

תורה אור השלם

1. ואם בשדה ימצא האיש
את הנער ומאשרה תחזיק
בה האיש שובב בעל מות
האיש אשר שובב עשה
לדבר;
2. כי ימצא איש שובב
אשה בעלת בעל מותו
שניהם האיש והאשה
שניהם ימותו
3. ויהיה האיש השובב
משרא; בדברים כג

גליון הש"ס

גמ' אי נמי לכה"ג דקא קני בתולה. עין יצמות דף נט ע"א מוס' ד"ה הו' לא: תוס' ד"ה ומקבל וכו' לבתו קטנה משנשא. עין נרש"י יצמות דף קט ע"א ד"ה קטנה שהשיא וסנהדרין דף סט ע"א ד"ה קטנה ולקמן מג ע"ב ד"ה הוא ואביה

הגהות הב"ח

(א) גמ' אומר רבא (תא שמע)
תא"מ. וי"ב ס"א אף אנן
נמי תנינא: (ב) תוס' ד"ה
כל וכו' קימה מעריות וכו'
ורבינו נסים. י"ב וכן פירש
האנפסי כפ' העע"י: (ג) ד"ה
וחיבין וכו' דהשתא מנא
נימ: (ד) בא"ד צרישא וחיבין
עליה משום א"י. י"ב כלומר דנקט
א"א וזה"ל לכל עריות דדמיין
לא"א:

מוסף תוספות

א. הדוכיח סופו על תחלתו.
ב. והא דקאמר אי נמי
לכהן גדול דקא קני בתולה
בביאה פירוש אם יכול לקנות
בתולה בגמר ביאה אבל
פשיטא דבהעראה יכול
לקנות. מוס' הר"ש. ג. אפי'
אם גומר ביאתו. מוס' יצמות
נח: ד. והא דאמר בגמ'
שהערה בה היינו שהתחיל
להערות בה ופשיטא שצריך

או דילמא בסוף העראה מתחיל
ס' טון ועי' ריטצ"א. ה. י"ל כי
של אחריהן אמרו אין האשה
בביאה ולא ביכס ואיצטריך

ל, כגון שבא עליה ארוס בבית ארוס, לותביה ארוסה קרית לה. פרת נדריה בלא שותפות האב אירוסין עושה. אשאר. אכסף